

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Urto/8/2021
Identifikačné číslo spisu: 2020010013
Dátum vydania rozhodnutia: 04.08.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:2020010013.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Ivetty Macejkovej, PhD., LL.M. a JUDr. Petra Kaňu v trestnej veci odsúdeného M. O., v konaní o uznaní a výkone rozhodnutia na území Slovenskej republiky, na neverejnom zasadnutí konanom 4. augusta 2021 v Bratislave, o odvolaní odsúdeného M. O. proti rozsudku Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 3Ntc/4/2020 z 11. mája 2021, takto

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku odvolanie odsúdeného M. O. s a z a m i e t a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Trnave rozsudkom, sp. zn. 3Ntc/4/2020 z 11. mája 2021 postupom podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby, v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 549/2011 Z. z.“) uznal na území Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu pre trestné veci Viedeň zo 4. septembra 2014, sp. zn. 054 Hv/88/14a vo vzťahu ku skutku uvedenom v bode I., v spojení s rozhodnutím Krajského súdu pre trestné veci Viedeň zo 7. augusta 2015, sp. zn. 186 BE/148/15t, v spojení s rozhodnutím Krajského súdu pre trestné veci Viedeň z 25. júla 2018, sp. zn. 071 Hv/23/18y v bode II. a v spojení s uznesením Krajského súdu pre trestné veci Viedeň z 27. augusta 2020, sp. zn. 54Hv 88/14a vo vzťahu k odsúdenému M. O., nar. XX. M. XXXX v N., trvale bytom G. X, H., Slovenská republika, toho času vo výkone trestu odňatia slobody v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Leopoldov, uznaného za vinného v bode I. zo zločinu krádeže za účelom ziskobku vlámaním v štádiu pokusu podľa § § 15, 127, 129 číslo 1, 130 štvrtý prípad rakúskeho Trestného zákonníka na tom skutkovom základe, že

- vo Viedni sa dňa 24. apríla 2014 pokúsil (§ 15 rakúskeho Trestného zákonníka) osobe menom N. J. vziať cudzie hnutelné veci, konkrétne predovšetkým hotovosť alebo cenné papiere, a to vlámaním a s úmyslom sa s ich privlastnením protiprávne obohatiť, a to tak, že náradím, ktoré nie je určené na riadne otvorenie, otvoril jeho dvere bytu a vnikol cez ne do bytu, avšak v dôsledku prítomnosti majiteľa bytu ušiel, pričom konal so zámerom si opakovaným páchaním krádeží vlámaní zabezpečiť stály príjem.

Súčasne Krajský súd v Trnave nariadil odsúdenému M. O. vykonať zvyšok nepodmienečného trestu odňatia slobody vo výmere 15 mesiacov na území Slovenskej republiky. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil odsúdeného M. O. výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Krajský súd v Trnave zároveň podľa § 16 ods. 1 písm. b) zákona č. 549/2011 Z. z. odmietol uznanie a výkon vo vzťahu ku skutku uvedenom v bode II. rozsudku Krajského súdu pre trestné veci Viedeň zo 4. septembra 2014, sp. zn. 054 Hv/88/14a vo vzťahu k odsúdenému M. O., uznaného za vinného z prečinu utajenia dokladov podľa § 229 ods. 1 rakúskeho Trestného zákonníka na tom skutkovom základe, že

- vo Viedni od už nezistiteľného času až do 24. apríla 2014 utajil doklad, s ktorým nesmel nakladať, konkrétne zákaznickú kartu L.-T. vystavenú na meno M. I. N., a to s úmyslom zabrániť tomu, aby bola použitá v právnom styku ako dôkaz o práve, o skutočnosti alebo o právnom vzťahu, predovšetkým o nároku na rôzne cenové zvýhodnenia a služby.

Proti predmetnému rozsudku podal odsúdený M. O. vlastnoručne spísané odvolanie doručené Krajskému súdu v Trnave 7. júna 2021 (č. l. 301 spisu). Následne bolo dňa 23. júna 2021 Krajskému súdu v Trnave doručené odôvodnenie odvolania odsúdeného M. O. (č. l. 310 - 311 spisu), podané prostredníctvom ustanovenej obhajkyne JUDr. Andrei Čechovičovej, advokátka v Trnave, v ktorom uviedol, že považuje napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave v časti uznania výkonu rozhodnutia vo vzťahu ku skutku v bode I. za nesprávny a nezákonný. Má za to, že mala byť v jeho prípade uplatnená zásada špeciality a nesúhlasí s odôvodnením jej neuplatnenia. Argument Krajského súdu v Trnave, že odsúdený M. O. sa zdržiaval na území Slovenskej republiky viac ako 45 dní napriek tomu, že mohol územie Slovenskej republiky opustiť nie je ničím podložený, nakoľko obvinený M. O. bol po realizácii európskej zatýkacieho rozkazu prepustený na slobodu a v Slovenskej republike sa zdržal celkovo iba 20 dní, z ktorých bol 10 dní v karanténe a 10 dní u dcéry na adrese C. X, N., následnebol vo Viedni, kde realizoval energetický experiment a býval u priateľa S. T., na Slovensko sa vrátil až 1. decembra 2020 a 7. decembra 2020 bol zadržaný a dodaný do výkonu trestu. Vzhľadom na vyššie uvedené má odsúdený M. O. za to, že zásada špeciality mala byť uplatnená. Navrhol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „Najvyšší súd SR“), aby napadnutý rozsudok ako nezákonný zrušil.

Odvolanie odsúdeného M. O. spolu s jeho odôvodnením bolo doručené na vyjadrenie Krajskej prokuratúry Trnava a Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, ktorí sa do času rozhodovania Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o podanom odvolaní odsúdeného M. O. nevyjadřili.

Odvolanie odsúdeného M. O. bolo spolu s trestným spisom predložené Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dňa 1. júla 2021.

Dňa 13. júla 2021 a dňa 16. júla 2021 boli Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky doručené vlastnoručne spísané doplnenia odvolania odsúdeného M. O., obe z 12. júla 2021 a s takmer totožným obsahom. Odsúdený M. O. v nich uviedol, že v prípade vrátenia veci na nové rozhodnutia žiada o jej delegovanie Krajskému súdu v Bratislave. Namietal, že Rakúsky deregulačný úrad a sudy konali bez vedomia predošlého konania, ktoré vytvorilo prekážku veci rozhodnutej a v deregulačnej veci už sa nemalo konať, konali tak predčasne a aj z hľadiska medzinárodného práva nezákonne, bez súhlasu odsúdeného M. O.. Tvrdenie Krajského súdu v Trnave o neplatnosti zásady špeciality odporuje § 21 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z., pretože ustanovenie sa má vykladať ako celok, nemožno vytrhnúť z kontextu iba písm. a) ustanovenia § 21 ods. 2 zákona č. 549/2011 Z. z. Návrat odsúdeného M. O. z Rakúska na územie Slovenskej republiky nebol dobrovoľný, ale z úradnej povinnosti, nakoľko išiel vec na súd vysvetliť.

Najvyšší súd SR doručil doplnenia odvolania odsúdeného M. O. Krajskej prokuratúre Trnava a Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací na rozhodnutie, ktorý na neverejnom zasadnutí konanom dňa 4. augusta 2021 preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a zistil, že odvolanie odsúdeného M. O. je prípustné (§ 306 Trestného poriadku), bolo podané oprávnenou osobou (§ 15 ods. 5 zákona č. 549/2011 Z. z.), v zákonom stanovenej lehote a na príslušnom súde (§ 309 ods. 1 Trestného poriadku), dospel však k záveru, že odvolanie odsúdeného M. O. nie je dôvodné.

Podľa § 15 ods. 5 zákona č. 549/2011 Z. z. proti rozhodnutiu podľa odseku 1 je prípustné odvolanie, ktoré môže podať odsúdený alebo prokurátor. Odvolaním nemožno napadnúť dôvody, pre ktoré bolo rozhodnutie vydané v inom členskom štáte. Odvolaním odkladný účinok.

Podľa § 29 zákona č. 549/2011 Z. z., ak tento zákon neustanovuje inak, na konanie podľa tohto zákona sa použije Trestný poriadok.

Podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku proti rozsudku o uznaní cudzieho rozhodnutia je prípustné odvolanie, ktoré môže podať odsúdený, prokurátor alebo minister spravodlivosti. Odvolací súd na neverejnom zasadnutí odvolanie zamietne ak zistí, že nie je dôvodné. Ak odvolanie nezamietne, zruší napadnuté rozhodnutie a po doplnení konania, ak je potrebné, sám rozhodne rozsudkom, či sa cudzie rozhodnutie uznáva, alebo neuznáva.

Z obsahu predloženého spisového materiálu vyplýva, že Krajskému súdu v Trnave bolo dňa 11. februára 2019 doručené osvedčenie z 5. februára 2019 uvedené v článku 5 Rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania rozsudkov v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, za účelom ich výkonu v Európskej únii spolu s rozsudkom Krajinského súdu pre trestné veci Viedeň zo 4. septembra 2014, sp. zn. 054 Hv 88/14a, právoplatný 24. marca 2015 a osvedčenie z 5. februára 2019 uvedené v článku 5 Rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008, o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania rozsudkov v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, za účelom ich výkonu v Európskej únii spolu s rozsudkom Krajinského súdu pre trestné veci Viedeň z 25. júla 2018, sp. zn. 071 Hv 23/18y, právoplatný 17. októbra 2018, týkajúcich sa odsúdeného M. O., nar. XX. M. XXXX v N., Slovenská republika, trvale bytom G. X, XXX XX H., Slovenská republika, občan Slovenskej republiky, toho času v Ústave na výkon trestu odňatia slobody v Leopoldove.

Krajský súd v Trnave následne vykonával dopyt u Krajinského súdu pre trestné veci Viedeň ohľadom poskytnutia dodatočných informácií dôležitých pre rozhodnutie v tejto veci, ktoré ho následne viedli k vyžiadaniu vyjadrenia od Krajskej prokuratúry Trnava podľa § 15 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. Vo vyjadrení zo 4. decembra 2020 prokurátorka Krajskej prokuratúry Trnava uviedla, že považuje predložené podklady za nedostatočné a navrhla požiadať justičný orgán štátu pôvodu o ďalšie informácie (č. l. 160 - 161 spisu). Krajský súd v Trnave tak opätovne vykonal dopyt u Krajinského súdu pre trestné veci Viedeň (č. l. 162 spisu) a po doručení doplňujúcich informácií opätovne požiadal Krajskú prokuratúru Trnava o vyjadrenie. Prokurátorka Krajskej prokuratúry Trnava doručila 30. apríla 2021 súhlas, aby Krajský súd v Trnave podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. uznal rozsudok Krajinského súdu pre trestné veci Viedeň zo 4. septembra 2014, sp. zn. 054 Hv 88/14a, právoplatného dňa 24. marca 2015, v spojení s uznesením Krajinského súdu pre trestné veci Viedeň z 27. augusta 2020, sp. zn. 54 Hv 88/14a vo výroku o vine a vo výroku o treste odňatia slobody v časti týkajúcej sa zločinu profesionálnej krádeže vlámaním v štádiu pokusu podľa § 15 § 127 § 129 číslo 1 § 130 štvrtý prípad rakúskeho Trestného zákonníka vo vzťahu k odsúdenému M. O. a súčasne mu nariadiť vykonať zvyšok nepodmienečného trestu odňatia slobody vo výmere 15 mesiacov, ktorý podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona vykonáva v ústave na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia (č. l. 283 - 284 spisu).

Na základe vyššie uvedených skutočností Krajský súd v Trnave rozhodol podľa § 17 ods. 1 zákona č.

549/2011 Z. z. o uznání rozsudku Krajského soudu pre trestné veci Viedeň zo 4. septembra 2014, sp. zn. 054 Hv/88/14a vo vzťahu ku skutku uvedenom v bode I., v spojení s rozhodnutím Krajského soudu pre trestné veci Viedeň zo 7. augusta 2015, sp. zn. 186 BE/14/8/15t, v spojení s rozhodnutím Krajského soudu pre trestné veci Viedeň z 25. júla 2018, sp. zn. 071 Hv 23/18y v bode II. a v spojení s uznesením Krajského soudu pre trestné veci Viedeň z 27. augusta 2020, sp. zn. 54Hv 88/14a vo vzťahu k odsúdenému M. O. a podľa § 16 ods. 1 písm. b) zákona č. 549/2011 Z. z. odmietol uznanie a výkon vo vzťahu ku skutku v bode II. rozsudku Krajského soudu pre trestné veci Viedeň zo 4. septembra 2014, sp. zn. 054 Hv/88/14a. Zároveň nariadil odsúdenému M. O. vykonať zvyšok nepodmienečného trestu odňatia slobody vo výmere 15 mesiacov na území Slovenskej republiky a podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona ho zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

V rozsudku sa Krajský súd v Trnave dôsledne vysporiadal so všetkými relevantnými skutočnosťami potrebnými pre uznanie a výkon cudzích rozhodnutí, ako i odmietnutie uznania a výkonu cudzieho rozhodnutia. Krajský súd v Trnave po preskúmaní osvedčení a jednotlivých rozhodnutí Krajského soudu pre trestné veci Viedeň, ako i niekoľkých dopytov na Krajský súd pre trestné veci Viedeň dospel k záveru, že vo vzťahu ku skutku v bode I. rozsudku Krajského soudu pre trestné veci Viedeň zo 4. septembra 2014, sp. zn. 054 Hv/88/14a nie sú dôvody na odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 16 zákona č. 549/2011 Z. z., pričom poukázal i na rozhodnutie Krajského soudu pre trestné veci Viedeň zo 7. augusta 2015, sp. zn. 186 BE/148/15t, ktorým došlo k podmienečnému odpusteniu výkonu zvyšku trestu odňatia slobody v rozsahu 18 mesiacov, ako i na bod II. rozhodnutia Krajského soudu pre trestné veci Viedeň z 25. júla 2018, sp. zn. 071 Hv 23/18y, ktorým bolo podmienečné prepustenie odvolané. Zároveň Krajský súd v Trnave odmietol skutok uvedený v bode II. rozsudku Krajského soudu pre trestné veci Viedeň zo 4. septembra 2014, sp. zn. 054 Hv/88/14a uznať a vykonať z dôvodu, že tento skutok nie je trestným činom podľa slovenského Trestného zákona. Odsúdeného M. O. zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, pričom v tomto smere Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na odôvodnenie rozhodnutia Krajského soudu v Trnave, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožňuje.

Odsúdený M. O. v podanom odvolaní namietal, že mala byť v jeho prípade uplatnená zásada špeciality.

Podľa § 21 ods. 2 písm. a) zákona č. 549/2011 Z. z., ak bola osoba odovzdaná do Slovenskej republiky, zásada špeciality sa neuplatní, ak osoba sa po prepustení z väzby alebo výkonu trestu odňatia slobody zdržiava na území Slovenskej republiky viac ako 45 dní napriek tomu, že ho mohla opustiť alebo sa dobrovoľne vráti na územie Slovenskej republiky potom, čo ho opustila.

Z predmetného ustanovenia vyplýva, že v prípade odsúdeného M. O. nie je možné uplatnenie zásady špeciality, nakoľko aj z jeho vyjadrenia vyplýva, že po prepustení z väzby sa na území Slovenskej republiky zdržiaval a i keď Slovensko opustil, dobrovoľne sa vrátil, z čoho vyplýva, že je splnená podmienka zdržiavania sa na území Slovenskej republiky viac ako 45 dní. Najvyšší súd Slovenskej republiky nevzhliadol žiadnu takú skutočnosť, ktorá by preukazovala opak toho tvrdenia, prípadne, že by sa odsúdený M. O. vrátil na územie Slovenskej republiky nedobrovoľne, a ani sám odsúdený M. O. iadnu takú skutočnosť nepreukázal.

K námietke odsúdeného M. O., že sa konanie uskutočňovalo bez jeho súhlasu:

Podľa § 6 ods. 3 písm. a) zákona č. 549/2011 Z. z. súd, ktorý vydal rozhodnutie podľa odseku 1, môže odovzdať výkon rozhodnutia do členského štátu len so súhlasom odsúdeného; súhlas odsúdeného sa nevyžaduje, ak sa odovzdáva výkon rozhodnutia do členského štátu podľa odseku 1 písm. a) alebo písm. b).

Podľa § 6 ods. 1 písm. a) zákona č. 549/2011 Z. z. súd môže odovzdať do iného členského štátu výkon rozhodnutia, ktorým bolo rozhodnuté o uložení trestnej sankcie spojenej s odňatím slobody, ak sa odsúdený nachádza na území Slovenskej republiky alebo tohto členského štátu, a odsúdený je štátnym

občanom tohto členského štátu a má v ňom obvyklý pobyt.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zo spisu zistil, že odsúdený M. O. je štátnym občanom Slovenskej republiky, ktorý má trvalý pobyt v H., na ulici G. X, Slovenská republika (č. l. 76 spisu) a z jeho odvolania vyplýva, že má na území Slovenskej republiky rodinu - dcéru (č. l. 310 spisu). Uvedené skutočnosti zodpovedajú obvyklému pobytu na území Slovenskej republiky podľa § 6 ods. 1 písm. a) zákona č. 549/2011 Z. z.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že súhlas odsúdeného v zmysle § 6 ods. 3 písm. a) zákona č. 549/2011 Z. z. v nadväznosti na § 6 ods. 1 písm. a) zákona č. 549/2011 Z. z. sa nevyžaduje, keďže je štátnym občanom Slovenskej republiky, má na území Slovenskej republiky trvalý pobyt a rodinu.

Žiadosť odsúdeného M. O., aby bola vec v prípade vrátenia na nové rozhodnutie delegovaná Krajskému súdu v Bratislave je neodôvodnená, nakoľko Najvyšší súd Slovenskej republiky nezrušil rozsudok Krajského súdu v Trnave z 11. mája 2021, sp. zn. 3Ntc/4/2020 a i v prípade, že by tak urobil, musel by v súlade s ustanovením § 518 ods. 4 tretia veta Trestného poriadku rozhodnúť sám: „Ak odvolanie nezamietne, zruší napadnuté rozhodnutie a po doplnení konania, ak je potrebné, sám rozhodne rozsudkom, či sa cudzie rozhodnutie uznáva alebo neuznáva“.

Sumarizujúc vyššie uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky nevzhladol skutočnosť, ktorá by odôvodňovala iný záver ako ten, ktorý vyslovil Krajský súd v Trnave, pričom námietky odsúdeného M. O. v podanom odvolaní neboli spôsobilé vyvodiť iný záver.

Podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku druhá veta odvolací súd na neverejnom zasadnutí odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

So zreteľom na uvedené rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 180 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.